

jeg sige, at saa ere de Herrer lette at tilfredsstille. Ja, hermed kan jeg godt slutte, og jeg skal slutte med at gentage dette, at naar dette Forslag vedtages, og Regeringen faar denne Finansloof og kan staa med den i sine Haender, saa har Folketinget efter min Mening lidt den største Nidmyggelse, som det nogen Sinde har lidt.

J. C. Christensen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, slutter sig i sin Afstemning fuldstændig til det samme Standpunkt som det Mindretal, den sidste ærede Taler tog Ordet for her. Det er en Selvsølge, at hele vor konstitutionelle Opfattelse og hele den Stilling, vi have indtaget, baade inde i Landet og her i denne Sal, fører os til at stemme imod et saadant formødeligt Grundlag, som her bydes paa. Det er i øvrigt ellers en mærkelig Ting, at skulle tage Ordet her i Dag, thi Stillingen er jo saadan, at alle Medlemmer her i Salen vide Udfaldet i Forvejen, de kende Resultatet i Forvejen, ja end mere! De kende nøjagtig, hvem der stemmer for, og hvem, der stemmer imod, og det kende de meget bedre, end de kende, hvorom det er, der stemmes. Thi det er jo ikke alene det, der her ligger paa Bordet, der stemmes om i Dag, naar vi nu stemme om disse Indstillinger, det er jo alle de hemmelige Aftaler, der have fundet Sted, der nu foreligge til Afstemning og Afgørelse. Vi hørte jo den ærede Ordfører tale meget mere om det Forslag til Rigsdagsbeslutning, som er anmeldt og forelagt her, end han talte om disse Indstillinger, som nu skal afgøres om nogen Tid, og vi hørte jo den ærede Ordfører hentyde til andre Aftaler, til Hørloven s. Øst., og vi hørte den højtærede Finansminister komme med ganske de samme Hentydninger og fremstille ganske de samme Forudsætninger. Derfor er det, jeg tillod mig at sige, at vi vide bedre, hvorledes Folk ville stemme her, og hvorledes Stemmerne ville falde, end vi kende, hvorom der stemmes. Saaledes er den politiske Stilling i Øjeblikket. Dertil er den saakaldte Forhandlingspolitik naaet, det er dens Maal. Jeg siger den saakaldte Forhandlingspolitik, thi Forhandlingspolitik har det jo ikke været; det har været den rene og stærkeste Forligspolitik, som tænkes kan, der er ført her i de senere Aar, og som navnlig i denne Samling har sat Blomst. Jeg har tidligere peget derpaa, og jeg skal kort pege derpaa igen, at, saaledes som den Politik er ført og navnlig er ført i denne Samling, er den ført paa den Maade, at alle Begne, hvor Sagerne ellers ifølge Forfatningen og

Forretningsordenen skal finde deres Afgørelse, have Afgørelserne slet ikke fundet Sted. Her i Tinget og i Udvalgene og alle Begne har det været saaledes, at Afgørelserne have fundet Sted andre Steder, have fundet Sted der, hvor Lederne samledes, og derfra blev Karolen hentet. Ligesaa er det gaaet med, hvad her ligger for i Dag; men selve den Arbejdsmaade har været af den Bestaaffenhed, at hver Gang jeg har tænkt derpaa, har jeg stadig haft en Følelse af, at Folketinget mere og mere sank ned til at indtage en ren og stærk nidmyg øjet Stilling over for Landstinget, og de Herrer maa ikke tro, at det, der her bydes os i Dag, ophæver denne Stilling, nej tværtimod! Det sætter Kronen paa Værket, saa i Dag ligger Folketinget ganske fladt for den høje Regering og for Landstinget.

Heller ikke jeg skal komme meget ind paa den Indstilling, som foreligger her fra Flertallet. Hverken Ordføreren, den højtærede Finansminister, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) eller den sidste ærede Taler (D. Hansen) have vidtløstlig dvælet ved denne Indstilling. Men der er ved enhver Sag her i Verden altid noget, der ligesom springer i Øjnene og karakteriserer det hele, og saaledes er det ogsaa ved denne Indstilling. Naar jeg skal gøre opmærksom paa, hvad der særlig ligesom springer i Øjnene her, ville ærede Medlemmer maaske finde, at det er saa uendelig smaat. Det, som ligesom karakteriserer hele Indstillingen, er to usle Smaabevillinger, den ene paa 400 Kr., den anden paa 200 Kr., men alligevel er det disse Bevillinger, der ligesom ere Symbolet paa det hele. Se, her skal der jo være Tale om, at Landstinget og Ministeriet skulle give noget, at de komme med deres Gave i det gyldne Fad til Folketinget, og at omvendt Folketinget skal give noget til den høje Regering. Naar De saa ville have Karaktermærket paa, hvad det er for Ting, der bydes, saa tag og se paa Indstillingen, og De ville straks se Nr. 1 paa Folketingets Indstilling. Det er Kjøbenhavns Befæstning angaaende, det er et Mærke for de provisoriske Forhold, det er straks det første paa Folketingets Blad, den første Indstilling, der karakteriserer det hele. Provisoriet og hele Regeringens anmassende Færd gaar som en rød Traad igennem det hele, og Folketinget bøjer sig og giver efter. Og naar De saa ville se, hvad Landstinget byder til Gengæld, og De ville have et Karaktermærke for det, saa se paa den sidste Post paa Landstingets Indstilling, De ville da se en elendig Bevilling paa 200 Kr. til et